

Neven Tarle

80-e ili ma princip je isti, sve su ostalo nijanse

Ovaj tekst pišem na dan kada je Damir Požgaj na Viberu osnovao grupu „Jadran 1968+“, koju čine mlađe juniorski i juniorski veslači VK Jadrana rođeni 1968 godine, kormilari, trener Rošo i Jadranaši „susjednih“ godišta sa kojima smo bili u istim posadama. Šteta što je danas rok za predaju teksta jer bi isti nakon okupljanja generacije koje se sprema bio puno bogatiji živim uspomenama iz 80-tih na Delti. Bile su to naše tinejderske, formativne godine koje su, vjerojatno više nego išta obilježili „Klub“, zore na moru, dizanje catara, mokra, natopljena pamučna odjeća koja se nakon treninga ne bi nosila kući nego spremala u ormariće (u najboljem slučaju sušila preko vrata od ormarića), poskoci, zimske i proljetne pripreme u Omišlju, ljetne u Lokvama, Trst i Villach kao regate na Zapadu tako posebne nama pionirima i omladincima,... Tu su i veslači starijih generacija, zaljubljenik u „kraljicu“ (osmerac) Boris Polić, teta Anka, „Klubu“ predani otac našeg Žike Simeon Živadinov, Smilović stariji, sveprisutni Pipo, Frane, doktorica Frković i iznad svih naš Rošo.

80-ih je, kao i danas, „Klub“ bio dobro skriven od Grada i malobrojni su znali za njega. U očima „ostatka svijeta“ veslače su, više od bilo čega drugoga, obilježavali žuljevi u svim svojim pojavnim oblicima. Otvrdli, vodeni, krvavi, rastvoreni. Svatko od nas cijele bi godine imao punu paletu istih na obje ruke. Tu su bili i tom „ostatku svijeta“ potpuno neobjašnjivi treninzi u pet i po ujutro.

Meni su ta hvatanja jutarnjih bonaca u jedino vrijeme kada smo se svi iz iste posade mogli okupiti na treningu (u školu smo išli u različitim smjenama) bila normalna rutina. Budio bi se 15 minuta prije polaska prvog jutarnjeg autobusa, brzo oblačio, kupio knjige za školu i sjurio na okretište u Marčeljevoj. Čim bi ušao u bus i sjeo, odmah bi ponovo zaspao. Na Mlaci bi u bus ulazio Goran i sjedao do mene. Kod kazališta bi me budio i skupa bi produžili do „Kluba“. Najkraće je bilo kroz „daske“, odnosno ograđeno, djelomično natkriveno skladište Eksport drva. Prolaz je ovisio o milosti stražara.

U „Klubu“ nas je prvo čekalo otvaranje ne baš mirisnih ormarića i provjera da li se prije spomenuta roba stigla osušiti nakon prošlog treninga. Ukoliko nije do kraja oblačenje su pratili neartikulirani uzvici. Osim što nije bila čista, a vjerojatno ni suha, naša odjeća nije baš bila ni oku ugodna. Klub nas je opskrbio većim brojem klupskih majci za trening i natjecanje. Pamučnih. Proizvođača Neda iz Senja. Nove su izgledale vrlo dobro, no već pri prvom nošenju bi se neopisivo rastegnule i raširile. Dekolte bi dosegao gotovo do pupka. Veslajući u njima, pri odbačaju palčevi, bi nam redovito zapinjali u njih što bi stvaralo

probleme. To bi rješavali jačim uvlačenjem u donji dio dresa. Dodatno bi se razvlačile i veselju ne bi bilo kraja.

Nedavno sam saznao da je te majice, vjerojatno po sugestiji Komiteta, za „Klub“ ugovorio viđeni član, nekadašnji predsjednik i član više uprava, a danas moj veliki prijatelj. Hvala mu na jedinstvenom iskustvu da apsolutno nitko na regatama nije htio mijenjati dres sa nama.

Prvi zadatak ujutro bio je spuštanje catara preko kojih stavljamo čamce u more. Isto se radi i danas i vjerujem da i danas već prvi dodiri jedva zacijeljenih žuljeva sa lancima catara uništavaju svaku pomisao da bi ruke mogle postati iole normalne prije kraja sezone.

Rječina, na čiju se obalu spušta catara nekada nije bila ni slična ovoj današnjoj. Uvijek je bila neprozirna. Najčešće crvena od krvi iz klaonice Mesokombinata, a njom su plivali i djelovi kože i iznutrica. Nerijetko se pjenila bijelo od otpadnih voda Tvornice papira. Dok smo bili u vodama Rječine veslači koji su sjedili bliže provi zazivali su oprez pri zahvatu da ih netko od kolega ne bi pošpricao vodom iz Rječine.

Po završetku treninga, teta Anka pripremala je marendu za prije škole. Pikov polu bijeli kruh i Podravkina debelo namazana marmelada. Jedino je moj partner Grane preferirao paštetu. U svakom slučaju čaj je bio neodoljiv.

U „Klubu“ sam po prvi puta iskusio i vidio mnoge stvari. Vidio sam prvi Golf dvojku kojeg je tada nabavio član uprave, kao učenik nižeg razreda, od starijeg veslača dobio prve pozivnice za maturlnu, a ultimativno čuđenje bilo je kad je Fabe u svlačioni otvorio kutiju sa novim tenisicama. Tada za nas pionire i omladince nije bilo puno izbora. Carevale su Adidasove Univerzalke. Rijeđe Top tenke. A Fabe je iz kutije izvukao neke čudne tene, sa čudnim znakom. Na peti je pisalo Nike. Iskreno, nisu mi se sviđale, ali priča koju je Fabe ispleo oko njih bila je neodoljiva. Jedva sam dočekao regatu u Villachu i na svoje prve Nike tene potrošio sve što sam imao. Zahvaljujuću Fabetovoj priči u svom razredu bio sam daleko ispred vremena.

Nakon jutarnjeg treninga odlazili bi u školu. Meni je profesorica Kuljanić tolerirala kašnjenje ako bi nam njen Engleski bio prvi sat. Svima je naglašavala da sam se ja to jutro probudio prije pet sati i vjerovala je da je već tada počeo moj odgojno-obrazovni proces.

Danas sam siguran da je bila u pravu.

Hvala ti „Klube“.